

ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΗ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ!

Ali Ertem. Πρόεδρος του «Συλλόγου ενάντια στη Γενοκτονία»

Φραγκφούρτη 08.07.2002

Θα αποδοθεί δικαιοσύνη ή θα συνεχίσει η ανθρωπότητα να κάνει λάθη;

Ο καθηγητής κ. Φωτιάδης με παρακάλεσε, ως Τούρκο υποστηρικτή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, να προλογίσω την 14τομη τεκμηρίωση, η οποία αποδεικνύει λεπτομερώς τη γενοκτονία των Ελληνοποντίων. Δεν μου είναι εύκολο να ανταποκριθώ δίκαια σε αυτή την πρόκληση. Διότι τη χώρα εκείνη την οποία οι κυρίαρχοι μετέτρεψαν σε λαϊκό νεκροταφείο και της έδωσαν το όνομα "τουρκική" πατρίδα, η ανθρωπότητα και η ανθρωπιά την απαρνήθηκαν εδώ και 100 χρόνια.

Στην καταστροφή του Α' Παγκοσμίου Πολέμου ο "πολιτισμένος κόσμος" αγνόησε τις κραυγές βοήθειας των Ποντίων, όπως δεν έλαβε υπόψη του και αυτές των Αρμενίων και των Αραμαίων-Ασσυριών. Γι' αυτό και τους εκτέλεσαν μαζικώς και τους εκδίωξαν απ' την ιστορική τους πατρίδα. Γι' αυτό έως σήμερα είναι αναγκασμένοι να υφίστανται τις συνέπειες των ματωμένων πληγών τους. Γι' αυτό οι επιζώντες του ατιμασμένου και βασανισμένου αυτού λαού πρέπει να σιωπούν στην "τουρκική" πατρίδα. Ούτε καν τους νεκρούς τους δεν μπορούν να πενθήσουν. Και οι εξόριστοι πρέπει να βασανίζουν τη συνείδησή τους με το ψυχικό τραύμα και τη νοσταλγία της χαμένης πατρίδας. Αφού η τουρκική κοινωνία ανέχτηκε όλα αυτά, και τα ανέχεται ως σήμερα ακόμα, η οργανωμένη βία στράφηκε εναντίον της. Τώρα βασανίζονται και ατιμάζονται, κακοποιούνται και εκτελούνται με κτηνώδεις μεθόδους οι καλύτεροι νέοι και οι καλύτερες νέες του τουρκικού λαού.

Για όλους αυτούς τους λόγους, οι φωνές των υποστηρικτών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των δημοκρατών μετατράπηκαν σε φωνές των βασανισμένων και ατιμασμένων λαών. Απαιτούν επίσης δικαιοσύνη. Υποκλίνονται γεμάτοι σεβασμό μπροστά στα θύματα του ελληνικού λαού και ζητούν την αναγνώριση της γενοκτονίας του ελληνοπόντιου ή, καλύτερα, του ελληνικού λαού.

Υπέρ της αναγνώρισης των μέχρι σήμερα ανομολόγητων γενοκτονιών!

Δίκαιο και δικαιοσύνη για τους επιζώντες και για μια αληθινή φιλία των λαών μας!

Ιστορία και παρόν

Ενώ η γενοκτονία των Αρμενίων-Αραμαίων και των Ελλήνων της Μικράς Ασίας ως έγκλημα κατά της ανθρωπότητας είναι αναμφισβήτητα στοιχείο της (νεότερης) Ιστορίας της Τουρκίας και ενώ ασκεί έντονη επιρροή στην κοινωνική πραγματικότητα, το τουρκικό κράτος προσπαθεί να χτίσει το μέλλον της κοινωνίας του πάνω στην άρνηση αυτής της πραγματικότητας. Η στάση αυτή του κράτους στην Τουρκία προωθεί την κοινωνική κατάρπτωση και καταστρέφει το μέλλον μας. Για να διατηρηθεί η στηριζόμενη στο έγκλημα της γενοκτονίας εξουσία, χρησιμοποιούνται ως μέσα η παραποίηση της Ιστορίας, σε ορισμένες περιπτώσεις η μαζική τρομοκρατία (πογκρόμ) καθοδηγούμενη από το κράτος, εκβιασμοί και απειλές. Μ' αυτό τον τρόπο ανοίγεται ο δρόμος για νέα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας μέχρι και για νέες γενοκτονίες.

Τα χρόνια 1914-1922 στην τουρκική περιοχή κυριαρχίας οι Αρμένιοι, Ασσύριοι -Αραμαίοι και Έλληνες έγιναν με τις γενοκτονίες και τους διωγμούς ασήμαντες μειονότητες. Σήμερα το τουρκικό κράτος προσπαθεί με παρόμοιες μεθόδους (άρνηση της κουρδικής ταυτότητας, αναγκαστικές εκτοπίσεις, απαγόρευση της κουρδικής γλώσσας, σκόπιμες απόπειρες δολοφονίας ενάντια στην αντιστασιακή ελίτ), να αποδεκατίσει τον κουρδικό λαό, επειδή ζητά τα δικαιώματα και τις

Η εξόντωση των χριστιανικών λαών που βρίσκονταν υπό την τουρκική κυριαρχία ολοκληρώθηκε σε δύο φάσεις. Στην πρώτη φάση από το 1912 ως το 1918 οι Νεότουρκοι έσφαξαν 1,5 εκατομμύριο Αρμενίους, 500.000 Αραμαίους-Ασσυρίους και πάνω από 750.000 Έλληνες από την Ανατολική Θράκη, την Ιωνία, τον Πόντο και την Καππαδοκία. Η δεύτερη φάση ξεκίνησε μετά από τη συνθηκολόγηση της οθωμανικής αυτοκρατορίας και διήρκεσε μέχρι το 1922 (σε κάποια μέρη, όπως στον Πόντο, μέχρι και το 1924). Μετά τη συνθηκολόγηση οι κακόφημοι ιδεολόγοι της γενοκτονίας και διοργανωτές του Κομιτάτου *Ένωση και Πρόοδος (Ittihat ve Terakki)* καθώς και οι μαζικοί δολοφόνοι της *Ειδικής Υπηρεσίας (Teskilati-Mahsusa)* ενώθηκαν με το κεμαλικό απελευθερωτικό κίνημα, το οποίο ως προς την πολιτική και την ιδεολογία του δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια συνέχεια των Νεοτούρκων. Από το 1916 μέχρι το 1924 οι Νεότουρκοι και οι Κεμαλικοί έσφαξαν συνολικά 353.000 Ελληνοπόντιους, αριθμός που αντιπροσώπευε σχεδόν το ήμισυ του ελληνικού πληθυσμού της περιοχής της Μαύρης θάλασσας. Παρέβησαν τη συνθήκη του Brest και εισέβαλαν ξανά στην ανατολική Αρμενία, δολοφόνησαν εκατοντάδες χιλιάδες Αρμενίους και εκτόπισαν 60.000 ανθρώπους ως σκλάβους.

Το πρόγραμμα του καθεστώτος *Ένωση και Πρόοδος (Ittihat ve Terakki)*, να αφομοιώνονται αναγκαστικά οι μη τουρκικοί λαοί και όσοι αποδείχθηκαν ή αποδεικνύονται ως μη αφομοιώσιμοι να εξολοθρευτούν, αποτελεί ως σήμερα σοβαρό κίνδυνο.

Η τουρκική δημοκρατία ως νόμιμος διάδοχος της οθωμανικής αυτοκρατορίας έχει την ηθική, πολιτική και νομική ευθύνη για τα εγκλήματα των Νεοτούρκων, έστω κι αν προσπαθεί να αποποιηθεί την ευθύνη αρνούμενη την πραγματικότητα, και μάλιστα όταν, αντιθέτως, τιμά τους βασικούς υπεύθυνους ως "επιφανείς Τούρκους" και τους διορίζει σε ανώτατα δημόσια αξιώματα. Τα οστά των παραγγελιοδοτών της γενοκτονίας Ταλαάτ πασά και Εμβέρ πασά μεταφέρθηκαν από τη Γερμανία και το Τατζικιστάν στην Τουρκία και με κρατικές τελετουργίες κηδεύτηκαν σε επιτάφια μνημεία που είχαν ανεγερθεί ειδικά γι' αυτούς. Σχεδόν σε όλες τις μεγαλουπόλεις της Τουρκίας οι δημόσιοι χώροι, οι λεωφόροι, τα σχολεία, οι χώροι στάθμευσης αυτοκινήτων κτλ. φέρουν το όνομα ενός από τους κύριους υπευθύνους της γενοκτονίας. Χαρακτηριστική περίπτωση γι' αυτήν την προσωπολατρία (Heldenkult) μαζικών δολοφόνων αποτελεί ο Τοπάλ Οσμάν: Ο νεότουρκος ηγέτης των συμμοριών (cetebas) "*Οσμάν ο κουτσός/ παράλυτος*", από τον οποίο το στρατιωτικό δικαστήριο της Κωνσταντινούπολης ήθελε να ζητήσει το λόγο για τα εγκλήματα εναντίον των Αρμενίων και Ελλήνων, αναγορεύτηκε από τον Μουσταφά Κεμάλ σε διοικητή της σωματοφυλακής του και το 1920 ο στρατηγός Καραμπεκίρ του ανέθεσε την επιχείρηση αποδεκατισμού των Αρμενίων. Μετά τη δολοφονία του βουλευτή της Τραπεζούντας Αλί Σουκρού, το ποτήρι είχε ήδη ξεχειλίσει και οι κεμαλικοί απαλλάχθηκαν από αυτό το δοξομανές όργανο της δικής τους πολιτικής της εξολόθρευσης: Ο Τοπάλ Οσμάν σκοτώθηκε σε μια ανταλλαγή πυρών με μια στρατιωτική μονάδα, η οποία προσπάθησε να τον συλλάβει. Τον Μάρτιο του 1923 έβγαλαν το πτώμα από τον τάφο και το κρέμασαν συμβολικά μπροστά από το τουρκικό κοινοβούλιο. Παρόλα αυτά ο τέως διευθυντής της χούντας, στρατηγός Κενάν Εβρέν, ανήγειρε στην Κερασούντα, εκεί όπου ο Τοπάλ Οσμάν το 1919/20 επέβαλε κυριαρχία τρόμου, ένα μνημείο, τα εγκαίνια του οποίου έγιναν στις 19 Ιουνίου 1983. Με τέτοιου είδους χειρονομίες το τουρκικό κράτος επιβεβαιώνει επισήμως ότι είναι όχι μόνο ο ιστορικός διάδοχος αλλά και η πολιτικο-ιδεολογική συνέχεια του νεοτουρκικού καθεστώτος.

Γενοκτονία και κοινωνική πραγματικότητα

Παρόλο που πέρασαν 87 χρόνια, η κοινωνία της Τουρκίας παρέμεινε και παραμένει απέναντι στα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας αδιάφορη και αμέλησε να εξετάσει κριτικά την ιστορία της. Το κράτος προώθησε την ήδη υπάρχουσα τάση για την έξαρση της βίας. Αντί να λύσει τα κοινωνικά προβλήματα, έπνιξε την κοινωνία με προβλήματα. Τελικά η οργανωμένη μαζική βία του

κράτους στράφηκε η ίδια εναντίον της κοινωνίας. Το γεγονός ότι η καταπίεση εθνικών και θρησκευτικών μειονοτήτων, ότι βασανιστήρια και βιασμοί ανήκουν στην καθημερινότητα, άφησε στο παρασκήνιο όλα τα άλλα προβλήματα της κοινωνίας, όπως την ανεργία, τη φτώχεια, την κατάσταση έκτακτης ανάγκης της παιδείας του κράτους, καθώς και την άθλια κατάσταση της πρόνοιας για την υγεία.

Καταπίεση της ελεύθερης έκφρασης της κοινής γνώμης, απαγόρευση της κουρδικής γλώσσας, φυλάκιση απομόνωσης για τους πολιτικούς κρατούμενους, διασυνοριακές στρατιωτικές επιχειρήσεις φαίνεται πως είναι για το κράτος μας πιο σημαντικές από την συμφιλίωση και την ειρήνη, από την εξάλειψη των ελλিপών υποδομών που η κοινωνία μας χρειάζεται επειγόντως περισσότερο από ποτέ.

Η μόνιμη κοινωνική κρίση, η οποία προκαλεί μια συνεχή ένταση, φόβο και ανασφάλεια, είναι κατά τη γνώμη μας στενά συνδεδεμένη με το γενοκτονικό παρελθόν της κοινωνίας μας. Δίχως την αναγνώριση της γενοκτονίας και χωρίς συνεπή βήματα για την εξέτασή της τα προβλήματα αυτά δε θα ξεπεραστούν ποτέ.

Οι τούρκοι μετανάστες στην Ευρώπη, ο ρόλος των τουρκικών ΜΜΕ και των κρατικά καθοδηγούμενων συλλόγων στο εξωτερικό

Το τουρκικό κράτος προσπαθεί εδώ και 40 χρόνια να διατηρήσει την επιρροή του πάνω στον πληθυσμό της Τουρκίας που ζει στις ευρωπαϊκές χώρες και να την επεκτείνει. Σε αυτό θα πρέπει να σημειώσουμε ότι τα τουρκικά ΜΜΕ (ραδιόφωνο, δορυφορικοί πομποί, εφημερίδες, αμέτρητες ιστοσελίδες) όπως και κρατικά καθοδηγούμενοι σύλλογοι χρησιμεύουν ως ενισχυτικοί φορείς της απάρνησης των γενοκτονιών καθώς και ως όργανα στη διαμόρφωση ρατσιστικών προκαταλήψεων εναντίον των μειονοτήτων στην Τουρκία. Ασκούν μεταξύ άλλων μεγάλη επιρροή πάνω στο τουρκόφωνο μέρος του πληθυσμού στο εξωτερικό (Ευρώπη). Έτσι η ανάπτυξη μιας δημοκρατικής κουλτούρας μεταξύ των μεταναστών από την Τουρκία, όπως και η ένταξή τους στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδιαίτερα στην ομοσπονδιακή δημοκρατία της Γερμανίας, εμποδίζεται σε σημαντικό βαθμό.¹

Απέναντι στους λαούς που δεινοπάθησαν σε θέματα γενοκτονίας, ο τουρκικός Τύπος δεν γνωρίζει δημοσιογραφική ηθική. Όταν οι δημοσιογράφοι βάζουν στο στόχαστρο ένα πρόσωπο ή ένα ίδρυμα, τότε γίνονται όχι μόνο παντοδύναμοι δικαστές, αλλά και αδίστακτοι δήμιοι.

Έτσι, για παράδειγμα, δυσφήμισαν τον Σύριο-ορθόδοξο ιερέα Yusuf Akbulut από το Ντιαρμπακίρ αποκαλώντας τον "προδότη ανάμεσά μας"(4 Οκτωβρίου 2000, Hurriyet), επειδή σε μια συνέντευξή του υπερασπίστηκε την άποψη πως όχι μόνο Αρμένιοι, αλλά και Σύριοι-ορθόδοξοι (suryani) έγιναν θύματα της γενοκτονίας των Νεοτούρκων. Η είδηση αυτή στην Hurriyet θεωρήθηκε ως μήνυση εναντίον του κ. Akbulut, σύμφωνα με την οποία δικηγόρος τον κατηγορήσε στο Δικαστήριο Μυστικής Ασφαλείας του κράτους στην Ντιαρμπακίρ ως προδότη της χώρας.

Ο κ. Akbulut δεν θα μπορούσε μάλιστα ούτε καν να παραλάβει το βραβείο Shalom που του απένειμε η Καθολική Ακαδημία Eichstadt για τη Δικαιοσύνη και Ειρήνη, επειδή από τότε οι τουρκικές αρχές του είχαν απαγορέψει να ταξιδεύει εκτός χώρας.

Το ίδιο περίπου συνέβη και με τον πρώην πρόεδρο του Συλλόγου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Τουρκίας, Akin Birdal. Αφού ο τουρκικός Τύπος τον είχε βάλει στο στόχαστρο και τον

11 Δε θέλουμε με όλα αυτά να ισχυριστούμε ότι η πολιτική ένταξης των μεταναστών είναι απολύτως εντάξει. Δε δέχεται συζήτηση το γεγονός ότι η οποιαδήποτε απομόνωση αυτών των ανθρώπων παίζει ανασταλτικό ρόλο στην ένταξή τους. Η ρατσιστική προπαγάνδα όμως του τουρκικού κράτους απέναντι στις μειονότητες του και η άρνηση αναγνώρισης της ταυτότητάς τους αποτελεί ένα βασικό εμπόδιο για την ένταξη των τουρκικής καταγωγής ομάδων του πληθυσμού.

δυσφήμιζε σφοδρά, τραυματίστηκε σοβαρά, μέρα μεσημέρι, σε μια θρασύδειλη απόπειρα δολοφονίας. Πρέπει για την υπόλοιπη ζωή του να κουβαλάει μαζί του τις ανιάτες συνέπειες του τραυματισμού του. Και δεν σταμάτησαν εδώ, αφού η πολιτική καταδίωξη και οι διακρίσεις συνεχίζονται αδιάκοπα. Επειδή τον Οκτώβριο του 2000 σε ομιλία του στο λιμάνι της Βρέμης, δηλαδή στο εξωτερικό, λέγεται πως αναφέρθηκε στη γενοκτονία των Αρμενίων κατά το 1915/16, κατηγορήθηκε το Μάρτιο του 2001 για "προσβολή του τουρκισμού".

Η καταδίωξη και η προσβολή των συγγενών των θυμάτων της γενοκτονίας συνεχίζεται και στο εξωτερικό. Σχεδόν όλες οι δημόσιες εισηγήσεις, στις οποίες η γενοκτονία αναφέρεται ως ιστορική πραγματικότητα, δέχονται σφοδρές αντιδράσεις από δημόσιες τουρκικές υπηρεσίες (πρεσβείες και προξενεία) και από τους κρατικά καθοδηγούμενους συλλόγους της Τουρκίας, με τη συνοδεία του τουρκικού Τύπου, και φτάνουν μέχρι και ανοιχτές απειλές και επιθέσεις. Έτσι, για παράδειγμα, τον Απρίλιο του 2001 δέχτηκε επίθεση η σκηνή των Ασσυριο-Αραμαίων, οι οποίοι διαδήλωναν για την αναγνώριση της γενοκτονίας στο ολλανδικό Hengelo, από τούρκους δεξιούς. Κατά την αντιπαράθεση αυτή τραυματίστηκαν αρκετοί άνθρωποι.

Η Τουρκία προσπαθεί να απαγορεύσει στους διαδόχους των θυμάτων να θυμούνται, να απαιτούν δίκαιο και δικαιοσύνη. Τέτοια εγχειρήματα τα αντιλαμβανόμαστε όχι μόνο ως προσβολή των παθόντων λαών, αλλά και ως βαριά προσβολή της ανθρώπινης αξιοπρέπειάς μας. Παρόλο που η Βουλή της Ευρωπαϊκής Ένωσης αναγνώρισε ήδη, το 1987, την γενοκτονία των Αρμενίων ως μια ιστορική πραγματικότητα, στις περισσότερες περιπτώσεις η απάνθρωπη προσέγγιση της Τουρκίας γίνεται ακόμα ανεκτή από την πλευρά της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή καλύτερα των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο ο σύλλογός μας - εξετάζοντας την ίδια την ιστορία του και τη θέληση για διάλογο και συμφιλίωση με τους παθόντες λαούς - βλέπει ταυτόχρονα και ένα δρόμο για την συνεννόηση και ένταξη του τουρκικού λαού στις κοινωνίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Γιατί σε εμάς οφείλονται σε μεγάλο ποσοστό ο εκδημοκρατισμός της Τουρκίας και η αναγνώριση των ιστορικών γεγονότων από την Τουρκία, και πιστεύουμε πως μακροπρόθεσμα μόνο αυτό θα μπορέσει να σώσει την ανθρώπινη αξιοπρέπειά της και να κάνει δυνατή την ένταξή της στην Ευρώπη. Επίσης αυτό από την πλευρά μας ισχύει ιδιαίτερα και για το μέρος του τουρκικού πληθυσμού που ζει στη Γερμανία, για το οποίο μπορούμε να πούμε ότι θα υιοθετήσει τις δημοκρατικές αξίες της ομοσπονδιακής δημοκρατικής κοινωνίας και θα ολοκληρώσει την ένταξή του σε αυτή μόνο όταν θα έχει στο πλάι του μια δημοκρατική σεβόμενη τα ατομικά δικαιώματα Τουρκία.

Ενώ η Τουρκία εμμένει στην πολιτική άρνησης, η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση δυστυχώς γυρίζει την πλάτη της στα ιστορικά της καθήκοντα

Μετά την ίδρυση του συλλόγου μας πραγματοποιήσαμε μια εκστρατεία συγκέντρωσης υπογραφών για την αναγνώριση του εγκλήματος της γενοκτονίας εις βάρος των χριστιανικών πληθυσμών της Τουρκίας. Με τις περιορισμένες δυνάμεις που είχαμε συγκεντρώσαμε σε έξι περίπου μήνες, στις περισσότερες περιπτώσεις από Τούρκους πολίτες που ζουν και εργάζονται στη Γερμανία και σε άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, 11247 υπογραφές. Αποδέκτης της αίτησής μας ήταν φυσικά "Η μεγάλη Εθνοσυνέλευση της Τουρκίας", δηλαδή ο τούρκος νομοθέτης. Στις 5 Νοεμβρίου 1999 στείλαμε μαζί με συνοδευτικό γράμμα τις υπογραφές ταχυδρομικώς στον τότε πρόεδρο της Βουλής Κ. Yildirim Abulut. Ανοιγμένο δέμα μας επιστράφηκε ύστερα από 2 μήνες ως "μη κοινοποιήσιμο". Το τουρκικό κοινοβούλιο αρνήθηκε την παραλαβή μιας αναφοράς των ίδιων των πολιτών του. Αγνόησε παντελώς και εμάς και την παράκλησή μας. Την ίδια εποχή όμως ο τουρκικός Τύπος αντιλήφθηκε το σύλλογό μας και μας

παρουσίασε στην τουρκική δημοσιότητα ως "προδότες της πατρίδας" (καθημερινή εφημερίδα "Turkiye" 9 Νοεμβρίου 1999).

Δεν μας απέμεινε τίποτε άλλο να κάνουμε από το να στραφούμε με την αναφορά μας στα κοινοβούλια των χωρών όπου ζούσαμε. Η Γερμανία ήταν η πρώτη χώρα στην οποία απευθύναμε την παράκλησή μας. Η τυπική γραφειοκρατική ανταπόκριση δεν έλειψε. Η επιτροπή αναφορών υποδέχτηκε την αποστολή μας και παρέλαβε την αναφορά μας. Γι' αυτό τους ευχαριστούμε θερμά. Η πολύ συνοπτική όμως απάντηση του Υπουργείου Εξωτερικών μετά από ενάμιση χρόνο δυστυχώς μας απογοήτευσε πολύ.

Το Υπουργείο Εξωτερικών αποφεύγει τον όρο "γενοκτονία" (σσ. η Γερμανία αναγνώρισε την Αρμενική γενοκτονία το 2016) και χρησιμοποιεί αντίστοιχα τον όρο "τα τραγικά γεγονότα από το 1915 ως το 1917", και αρκείται στην αναπαραγωγή / απόδοση της άποψης της επιτροπής αναφορών: *"Η επιτροπή θεωρεί πρωτοβουλίες σαν κι αυτές που απαιτούνται μέσα από την αναφορά, με σκοπό να βοηθήσουν στη θεραπεία των πληγών του παρελθόντος και να συμβάλλουν στη συμφιλίωση, ως ακατάλληλες, αφού η αντιμετώπιση του παρελθόντος είναι αρχικώς μέλημα των χωρών που εμπλέκονται σε αυτή την κατάσταση."* Εννοούσε την Τουρκία και την Αρμενία.

Κατά τη γνώμη μας η ομοσπονδιακή κυβέρνηση απλοποιεί πολύ το ζήτημα, συσχετίζοντας την ιστορική πραγματικότητα της γενοκτονίας με τα "τραγικά γεγονότα" και γυρίζοντας τις πλάτες στην ιστορική της ευθύνη. Σε όλους τους πολιτικούς είναι ξεκάθαρο ότι κατά τη διάρκεια της μαζικής εξολόθρευσης των Αρμενίων, η γερμανική αυτοκρατορία ήταν - ως ηγετικός πολεμικός παράγων και ως ο πιο σημαντικός στρατιωτικός σύμμαχος των Τούρκων με 900 αξιωματικούς και 12000 στρατιώτες στο τουρκο-οθωμανικό έδαφος - ο ηθικός αυτουργός, αφού αυτοί οι αξιωματικοί κατείχαν εν μέρει τις υψηλότερες θέσεις στη διοίκηση του οθωμανικού στρατού και αφού μάλιστα σε ορισμένες περιπτώσεις μπορούσαν να εμποδίσουν τους εκτοπισμούς και τις σφαγές, όπως στη Σμύρνη το 1915· αλλού, πάλι, συμμετείχαν αναλαμβάνοντας ηγετικό ρόλο σε ενέργειες εξολόθρευσης, όπως έγινε στην Ούρφα (Οκτώβριος 1915). Ή, όπως στην επαρχία Ερζερούμ, απαίτησαν τον εκτοπισμό των αρμενίων πολιτών, ενώ είναι σίγουρο πως γνώριζαν ότι εκτοπισμός σημαίνει εξολόθρευση. Εάν το Υπουργείο Εξωτερικών της γερμανικής κυβέρνησης παρόλα αυτά τα γεγονότα υπερασπίζεται την άποψη "ότι η αντιμετώπιση του παρελθόντος είναι κατά κύριο λόγο μέλημα των εμπλεκόμενων λαών", αυτό για μας είναι δυσνόητο. Διότι εκείνη την περίοδο της ιστορίας μας τη μοιραζόμασταν όχι μόνο με τους Αρμένιους αλλά και με τους Γερμανούς.

Όταν την εποχή εκείνη ο πρεσβευτής και οι πρόξενοι της γερμανικής αυτοκρατορίας ανέφεραν για την "ολοκληρωτική εξόντωση" των Αρμενίων στην οθωμανική αυτοκρατορία και υπενθύμιζαν στην κυβέρνησή τους την ευθύνη της, έλαβαν από τον καγκελάριό τους Theobald von Bethman-Hollweg στο Βερολίνο, στις 17 Δεκεμβρίου 1915 την ακόλουθη απάντηση: **"Ο προτεινόμενος δημόσιος διασυρμός ενός συμμάχου κατά τη διάρκεια ενός πολέμου που συνεχίζεται θα ήταν μια ποινή που όμοια της δεν υπήρξε άλλη μέχρι τώρα στην Ιστορία. Μοναδικός στόχος μας είναι να κρατήσουμε την Τουρκία με το μέρος μας ως το τέλος του πολέμου, αδιαφορώντας για το αν οι Αρμένιοι αφανιστούν ή όχι."**(παράθεμα από τη ραδιοφωνική εκπομπή "DLF, Hintergrundpolitik", Απρίλιος 2001)

Προφανώς η θέση αυτή κυριαρχεί στη γερμανική εξωτερική πολιτική μέχρι και σήμερα. Η Γερμανία λαμβάνει σοβαρά υπόψη της τη σύντροφο Τουρκία. Αυτό φαίνεται ακόμη πιο ξεκάθαρα, όταν πρόκειται για θέματα δικαιοσύνης.

Δυστυχώς πρέπει να διαπιστώσουμε ότι όσο θα υπάρχουν για τη δημοκρατία και την ελευθερία δύο ειδών μέτρα και σταθμά, τα ανθρώπινα δικαιώματα θα συνεχίζουν να θυσιάζονται για χάρη των κρατικών συμφερόντων και δε θα υπάρξει δικαιοσύνη. Γι' αυτό χρειαζόμαστε την αλληλεγγύη μιας δημοκρατικής δημόσιας στήριξης.

Χωρίς διεθνή υποστήριξη η τουρκική κοινωνία δε θα είναι σε θέση να εξετάσει το παρελθόν, και χωρίς εξέταση του παρελθόντος δε θα κατορθώσει ποτέ να ολοκληρώσει τη διαδικασία εκδημοκρατισμού της.

Η χρήση των όρων *Εθνοκάθαρση* και *Γενοκτονία (Genozid)* σχετικά με την εξόντωση των Αρμενίων, Ελλήνων ή Ασσυριών-Αραμαίων της Μικράς Ασίας έχει απαγορευτεί de facto στην Τουρκία ή, καλύτερα, διώκεται από το νόμο. Αυτό είναι το απρόσβλητο ταμπού της Τουρκίας. Η παράγραφος 312 του τουρκικού ποινικού δικαίου αιωρείται σαν δαμόκλειος σπάθη πάνω από τους πολίτες της Τουρκίας που ασκούν κοινωνική κριτική. Όμως το κρατικό δόγμα σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής, από την προσχολική ηλικία μέχρι το θάνατο, μπαίνει στα κεφάλια των ανθρώπων με το ζόρι. Η Ιστορία διαστρεβλώνεται και την απαρνιούνται. Τα θύματα παρουσιάζονται ως θύτες και αντιστρόφως. Η οποιαδήποτε προσπάθεια για ενημέρωση και διαλεύκανση, σχετικά με την ιστορική αλήθεια της γενοκτονίας, καταστέλλεται εν τη γενέσει της.

Η Τουρκία ιδρύει στα τουρκο-αρμενικά σύνορα προκλητικά ψευτομνημεία, για να θυμίζουν μια δήθεν "γενοκτονία των Αρμενίων ενάντια στους Τούρκους". Η διαστρέβλωση δεν έχει όρια. Ακόμη και τα οστά των θυμάτων της γενοκτονίας των Αρμενίων προσαρμόζονται με το ζόρι και εκτίθενται ως "θύματα Τούρκων".

Δεν υπάρχει σχεδόν κανένα επιστημονικό έργο για τη γενοκτονία που να μην απαγορεύτηκε πλήρως ή που να μη δημοσιεύτηκε ύστερα από μακροχρόνιες δικαστικές διαδικασίες που τις παρεμπόδιζαν αβάσιμα γελοίες απαγορευτικές μεθοδεύσεις των δικηγόρων.²

Τα τουρκικά σχολικά βιβλία, κυρίως η Ιστορία Λαού και η Αγωγή του Πολίτη είναι πολύ μακριά από την επιστημονική αλήθεια και την ηθική. Τα θέματα εκτοπισμός και γενοκτονία δικαιολογούνται σύμφωνα με το τουρκικό κρατικό δόγμα. Δεν είναι σπάνιο φαινόμενο το ότι κύριοι υπεύθυνοι της γενοκτονίας, όπως ο Ταλαάτ πασά, παρουσιάζονται "εξωραϊσμένοι".³ Τα σχολικά βιβλία περιλαμβάνουν όχι μόνο ρατσιστικές ιδέες και παρουσιάσεις των ιστορικών γεγονότων, αλλά και την απάρνηση και περιφρόνηση άλλων λαών και της ιστορίας τους, οι οποίοι

2 Τρία παραδείγματα γι' αυτό:

Παράδειγμα 1: "Tabu Axmenier" Ένα από τα σημαντικότερα βιβλία για τη γενοκτονία των Αρμενίων από το Γάλλο ερευνητή της γενοκτονίας, Yves Ternon, κατασχέθηκε και απαγορεύτηκε αμέσως μετά τη δημοσίευσή του, το 1993. Οι εκδότες, το ζεύγος Ayse Nur Zarakolu και Ragip Zarakolu (ιδιοκτήτες του εκδοτικού οίκου Beige), εισέπραξαν τις συστηματικές κρατικές κυρώσεις τόσο στον οικονομικό όσο και στον ψυχικό τομέα.

Παράδειγμα 2: Όταν πρωτοεμφανίστηκε το βιβλίο "*Γενοκτονία ως πρόβλημα εθνικού και διεθνούς δικαίου*" από τον Vahalcan N. Darian, το Φεβρουάριο 1995, στην Τουρκία, ο συγγραφέας και ο τούρκος εκδότης του βιβλίου κατηγορήθηκαν για το ότι φανατίζουν ρατσιστικά και αυτονομιστικά τους Αρμένιους εναντίον των Τούρκων. Κατά την ακροαματική διαδικασία στο δικαστήριο ο δικαστής διαπίστωσε ότι, πρώτον, η κατηγορία του εισαγγελέα δεν ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα και, δεύτερον, ακόμη κι αν οι Αρμένιοι είχαν φανατιστεί, δε θα αποτελούσαν πλέον κίνδυνο για την τουρκική κοινωνία, αφού ήδη είχαν γίνει μια ασήμαντη μειονότητα στην κοινωνία στην οποία ζούσαν.

Παράδειγμα 3: Το βιβλίο του Omer Asan "*Ο πολιτισμός των Ελληνοποντίων*". Κυκλοφόρησε το 1996 σύμφωνα με όλες τις νομοθετικές προϋποθέσεις. Τα τελευταία 6 χρόνια κυκλοφόρησαν χιλιάδες αντίτυπά του. Μετά από 6 χρόνια το βιβλίο ξαφνικά κατασχέθηκε και απαγορεύτηκε. Ο συγγραφέας και ο εκδότης του βιβλίου (Ragip Zarakolu, ιδιοκτήτης του εκδοτικού οίκου Beige) κατηγορήθηκαν με βάση το νόμο καταπολέμησης της τρομοκρατίας, παράγραφος 8 του τουρκικού ποινικού δικαίου. Ο δικαστής της Δικαστικής Υπηρεσίας Μυστικής Ασφάλειας απαιτεί για τους κατηγορούμενους μέχρι 15 χρόνια φυλάκιση. Η παγκόσμια λογοκρισία ζει ένα πρωτόγνωρο γεγονός. Η υποψήφια για χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης Τουρκία φαίνεται να ζει έναν εφιάλτη. Στο αθώο αυτό βιβλίο οι κυρίαρχοι ανακαλύπτουν την πολιτισμική γενοκτονία τους. Δεν είναι μόνο επιθετικοί, αλλά έχουν και συμπλέγματα ενοχής.

33 Στην Αγωγή του Πολίτη, της 5ης δημοτικού, αναγράφονται σε έναν υπότιτλο κάτω από την εικόνα του Ταλαάτ πασά τα ακόλουθα: "*Ο Ταλαάτ πασάς, ο μεγάλος βεζύρης στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, δολοφονήθηκε κατά την παραμονή του στο Βερολίνο από έναν Αρμένιο. Το πτώμα του μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη όπου και κηδεύτηκε. Ήταν ένας ειλικρινής, εργατικός άνθρωπος με καλό χαρακτήρα*" (Αγωγή του Πολίτη της 5ης δημοτικού των τουρκικών δημοτικών σχολείων, εθνικός εκπαιδευτικός εκδοτικός οίκος Κωνσταντινούπολης, 1980, σελ. 86).

συνεχίζουν να υπάρχουν ως μειονότητες στην Τουρκία.

Στο μάθημα της μητρικής γλώσσας για τουρκόφωνα παιδιά η πραγματικότητα στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν είναι διαφορετική. Στα κράτη όπως η Γερμανία, η Γαλλία, το Βέλγιο, η Ολλανδία κτλ., όπου τουρκόφωνα παιδιά διδάσκονται στη μητρική τους γλώσσα, υπάρχει ανεκτικότητα για τις παραποιήσεις της Ιστορίας και την πλύση εγκεφάλου που γίνεται.⁴

(Τετράδιο της Αγωγής του Πολίτη III με περίληψη για τη διδασκαλία στη μητρική γλώσσα. Εκδοτικός οίκος Anadolu, σελ. 27)

Σχετικά με τους Κούρδους και τα προβλήματα των Κούρδων δεν αναφέρεται ούτε ως ή άλλως τίποτα στα σχολικά βιβλία, εκτός του ότι δεκάδες χιλιάδες αθώα θύματα ανεξαρτήτως φύλου και ηλικίας κατασφάχτηκαν.

Εμάς ασφαλώς μας ενδιαφέρουν τα διατάγματα και οι νόμοι του εκπαιδευτικού συστήματος της χώρας ή καλύτερα του ομόσπονδου κρατιδίου στο οποίο ζούμε. Ενάντια στην παραποίηση της Ιστορίας αναφέρονται στο σύνταγμα της πόλης Hessen τα ακόλουθα: "Το μάθημα της Ιστορίας πρέπει να στρέφεται προς την πιστή αυθεντική παρουσίαση του παρελθόντος. Σ' αυτή την προσπάθεια πρέπει να μπαίνουν στο επίκεντρο της διδασκαλίας οι μεγάλοι ευεργέτες της ανθρωπότητας, η ανάπτυξη του κράτους, της οικονομίας, του πολιτισμού και της κουλτούρας, όχι όμως οι στρατηγοί, οι πόλεμοι και οι σφαγές." (Σύνταγμα της πόλης Hessen αρθ. 56, παράγρ. 5)

Μεγάλο μέρος των μειονοτήτων στη Γερμανία προέρχεται από την Τουρκία. Η Γερμανία, η χώρα όπου η ανθρωπότητα έζησε τα πιο πικρά βιώματα, πρέπει να απαντήσει στα ακόλουθα ερωτήματα: Γιατί να μπορεί να παραποιείται η Ιστορία για τα παιδιά που προέρχονται από την Τουρκία; Οι νόμοι δεν έχουν γι' αυτά τα παιδιά καμία ισχύ, ή μήπως οι Τούρκοι νοθευτές της Ιστορίας αποκτούν μια ιδιαίτερη ασυλία;

Ακόμη και μετά από 87 χρόνια η τουρκική αντιπολίτευση δεν τολμά να αναφέρει την ιστορική πραγματικότητα με το όνομά της, δηλαδή να χρησιμοποιήσει τον όρο "γενοκτονία". Δεν υπάρχει κανένα κόμμα στην πολιτική σκηνή, το οποίο να έχει αναγράψει στο πρόγραμμά του τον όρο "επανεξέταση της Ιστορίας". Η κοινωνία συμπεριφέρεται σαν να μην υπήρξε τέτοιου είδους πρόβλημα. Μόνο μεμονωμένα άτομα, που ο αριθμός τους είναι περιορισμένος, κάνουν ό,τι μπορούν για την αναγνώριση της γενοκτονίας. Δε θα αργήσει όμως πολύ η ώρα εκείνη που και αυτά τα άτομα θα νιώσουν την παρακολούθηση και τα αντίποινα του κράτους. Θα στιγματιστούν ανελέητα ως "προδότες της χώρας" και από τότε και στο εξής θα πρέπει να περιμένουν τις χειρότερες εκπλήξεις.

Γι' αυτό είναι αδύνατο, δίχως πίεση της δημοκρατικής διεθνούς κοινής γνώμης, χωρίς διεθνή υποστήριξη των δημοκρατικών δυνάμεων στην Τουρκία και το εξωτερικό να σπάσει αυτό το ταμπού. Γι' αυτό παρακαλούμε όλους τους δημοκρατικο-προοδευτικούς θεσμούς και προσωπικότητες να υποστηρίξουν την επιθυμία μας, δηλαδή την απαίτηση για αναγνώριση της γενοκτονίας και την απαίτηση για δικαιοσύνη και δίκαιο σ' αυτούς που το δικαιούνται.

Ο Πρόεδρος
Ali Ertem

Verein der Volkermordgegner e.v. Frankfurt/Main Kontakt Adresse: Ali

44 Ενώ συνήθως οι κουρδικές εξεγέρσεις κατηγορούνται ως προϊόντα συνεργίας των δυτικών δυνάμεων (σε αυτή την περίπτωση της Αγγλίας), στο πολιτικό παρασκήνιο θέλουν να ανακαλύψουν και μια αρμενική συνεργία. Σε σχέση με αυτό αναφέρονται τα παρακάτω στην Αγωγή του Πολίτη: "Η επανάσταση Schajh Sait: Ο Schajh Sait οργάνωσε, με τα όπλα και τα χρήματα που πήρε από την Αγγλία, μια επανάσταση στο Elaziz, Diyarbekir και τα περίχωρα, για να ιδρύσει στα ανατολικά της χώρας μαζί με τους Αρμένιους ένα κοινό κράτος. Στόχος των Αγγλων, οι οποίοι υποστήριξαν την επανάσταση, ήταν να μην αρπάξουν οι Τούρκοι την πόλη Μοσούλη. Η επανάσταση, την οποία προετοίμασε κρυφά ο Schajh Sait, το Φεβρουάριο του 1925, διαλύθηκε τον Ιούνιο του 1925. Εν τω μεταξύ όμως η Αγγλία είχε επιτύχει το στόχο της."

Ertem Eschenheimer Anlage 20a;
60318 Frankfurt/Main
E-Mail: genozidgegner@hotmail.com